

L'admiració mútua d'Ebri Knight i Talco

Connectats pel Mediterrani, l'amor i la ràbia, les dues bandes comparteixen una connexió que traspasa fronteres i que avui, les porta a lloar els discos l'una de l'altra

Ebri Knight i Talco Maskerade | Arnau Carbonell - Arxiu

Els maresmenys **Ebri Knight** tenen una connexió especial amb els companys de l'altra banda del Mediterrani: el grup venecià de ska-punk **Talco**. La química, l'amor, la ràbia i les ganes de viure noves experiències han acabat per unir totes dues bandes i recórrer Europa plegades. Avui, a enderrock.cat, els ajuntem de nou per saber què opinen uns del nou disc de l'altre: enfrontem *Carrer* (Maldito Records, 2021) d'**Ebri Knight** i *Loktown* (HFMN, 2021), de **Talco Maskerade**.

Els Talco més propers per Arnau Aymerich (Ebri Knight)

Tenim la sort de conèixer els **Talco**, i de conèixer-los molt. D'ells n'hem après moltes coses, en el terreny creatiu i en el professional. I coneixent-los, podíem esperar que el seu confinament no seria un confinament qualsevol. Aquest disc que acaben de treure té molt de mèrit. Primer, perquè significa un acte d'humilitat en el qual es despullen de les distorsions i la producció que tant ens abriguen a les bandes que fem punk. Segon, perquè és un disc sincer en el qual juguen amb diversos estils sense pretensions comercials.

Mentre escolto *Locktown* (HFMN, 2021), amb aquesta sonoritat acústica, sento els companys de **Talco** més a prop del normal. I em recordo dels 30 o 40 concerts que devem haver compartit, però sobretot de totes les estones que passàvem movent-nos i les hores mortes. Al seu costat hem viscut unes setmanes precioses de carretera. Seria injust no dir que, gràcies a l'amistat que tenim, hem arribat a ciutats i a barris on no hauríem arribat sols. Perquè en el món de la música també passa, que si fem les coses conjuntament, les fem millor. I els **Talco**, com nosaltres, intenten cantar-ho amb respecte i dignitat. I amor i ràbia, que d'això en tenim una pila.

Entre les cançons que versionen i les noves creacions que hi han inclòs, s'hi reconeix inconfusiblement aquest fil que uneix tota la música de **Talco**: aquesta èpica i aquesta nostàlgia que són capaces de conviure amb una velocitat trepidant que, després de tants mesos sense normalitat musical, trobo a faltar. Ells fan una música popular que s'enganxa a qualsevol borratxo que els escolti, però que també encisa per la seva poesia.

Des que vam fer aquell concert el Nadal de 2014 a l'Apolo, un dels primers concerts que vam fer junts, sempre m'ha semblat que la música de **Talco** et posa en un lloc molt concret. En algun lloc on hi conviuen **Morricone** i **NOFX**, un punt de trobada necessari entre **Woody Guthrie** i **Raffaella Carrà**. I com que tot això agrada a tothom, **Talco** agrada per força. Gràcies per la vostra música, amics. Ens retrobem ben aviat.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=klh_T3l-cy8

Una experimentació valenta i aclaparadora per Tomaso de Mattia 'Dema' (Talco)

Vam conèixer **Ebri Knight** a l'Acampada Jove del 2014, i des de llavors hem creuat els nostres camins. Aprofitant el disc *Silent Town* (Kasba, 2015) vam compartir gira amb uns companys de viatge perfectes, no només per l'afinitat d'estils sinó també des del punt de vista humà. No és fàcil tenir el privilegi d'establir amistat sincera -moltes vegades hi ha desconfiances o interessos personals entre dues bandes-, però la relació es va consolidar i el 2016 vam fer una gira conjunta per la península. I hi ha un moment que recordo amb estima, que va ser la vetllada màgica amb *sold out* a la sala Razzmatazz de Barcelona. Per això, quan es va reprendre la gira per sales, vam decidir sense dubtar de continuar amb aquella col·laboració i tocar junts un parell de setmanes més per Alemanya per tancar la temporada d'hivern. I, tal com diem a Itàlia, on n'hi ha dos n'hi caben tres, vam repetir l'experiència amb la gira del següent *And the Winner Isn't* (HFMN, 2018). A més, hem col·laborat a l'estudi amb la seva versió d'*El pueblo unido* (Maldito, 2016), o al nostre disc elèctric *Videogame* -que sortirà al final de la pandèmia-, en què Toni Corrales toca el violí al primer senzill.

Escoltant el seu nou treball, comença aclaparador i directe amb l'energia punk-rock de "Pau", seguida de "Carrer" -una de les millors pel seu estil tan **Ebri**-, on el punk es fusiona amb el folk irlandès coronat per la veu incisiva i melòdica d'Arnau Aymerich. Els altres temes que m'han cridat l'atenció són "La Pacha" i "Tot el que ens queda", que demostren la passió compartida per balades folklòriques que trenquen el ritme de manera 'romàntica' però mantenen el nivell del disc. Del folk-punk inicial es passa a "Supervivència", una base rítmica mediterrània influenciada per la tarantella italiana on destaquen arranjaments de violí i flauta de gran precisió tècnica. El fil es reprèn amb el "Palau de vidre" d'aires cèltics, que recorda **Flogging Molly**. I quan tot sembla anar en la direcció única del punk, la banda sorprèn amb les incursions al so country de "Tornar", i clou amb un tancament digne d'un àlbum excel·lent amb "Al vostre costat", que evidencia la voluntat de sumar experiments valents i reeixits a l'estil que els va donar a conèixer.